בב:

אילימא משום דמקיף לה סולמא דצור מהך

גיסא ומחתנא דגדר מהך גיסא בכל נמי

מקיף לה פרת מהך גימא ודיגלת מהאי גימא

דכולא עלמא נמי מקיף אוקיינום דילמא

מעלות ומורדות קאמרת א"ל" קרקפנא חזיתיה

לרישך בי עמודי כי א"ר יוחנן להא שמעתא

איתמר נמי כי אתא רבין א"ר יוחנן ואמרי לה

א"ר אבָהו א"ר יוחנן א מַעלות ומורדות שבארץ

ישראל אין חייבין עליהן משום רח"ר לפי

שאינן כדגלי מדבר בעא מיניה רחבה מרבא פ

תל המתלקט עשרה מתוך ארבע ורבים

בוקעין בו חייבין עליו משום רה"ר או אין

חייביו עליו אליבא דרבגן לא תיבעי לך

השתא ומה התם דניחא תשמישתיה אמרי

רבנן לא אתו רבים ומבמלי לה מחיצתא

הכא דלא ניחא תשמישתיה לא כל שכן

כי תיבעי לך אליבא דר' יהודה מאי התם

הוא דניחא תשמישתיה הכא הוא דלא ניחא

תשמישתיה לא אתו רבים ומבמלי מחיצתא

או דילמא לא שנא א"ל חייבין ואפי' עולין

לו בחבל א"ל אין ואפילו במעלות בית מרון

א"ל אין איתיביה מחצר שהרבים נכנסין לה

בזו ויוצאין 🐠 בזו רה"ר למומאה ורשות

היחיד לשבת מני אילימא רבגן השתא ומה

התם דניחא תשמישתיה אמרי רבנן לא

אתו רבים ומבטלי מחיצתא הכא דלא ניחא

תשמישתיה לא כ"ש אלא לאו ר' יהודה היא

לא לעולם רבנן ורה"ר למומאה איצמריכא

ליה ת"ש י מבואות המפולשות בבורות בשיחין ובמערות רשות היחיד

לשבת י ורשות הרבים למומאה בבורות סלקא דעתך אלא לבורות רשות

היחיד לשבת ורשות הרבים למומאה מני אילימא רבנן השתא ומה התם דניחא

תשמישתיה אמרי לא אתו רבים ומבמלי לה הכא דלא ניחא תשמישתיה לא

כ"ש אלא לאו ר' יהודה היא לא לעולם רבנן ורה"ר למומאה איצמריכא ליה

ת"ש 🔊 שבילי בית גילגול וכיוצא בהן רשות היחיד לשבת ורה"ר למומאה ואיזהו

שבילי בית גילגול אמרי דבי ר' ינאי כל שאין העבד יכול לימול סאה של חימין

. וירוץ לפני סרדיוט מני אילימא רבנן השתא ומה התם דניחא תשמישתא אמרי

רבנן לא אתו רבים ומבטלי לה מחיצתא הכא דלא ניחא תשמישתא לא כל

שכן אלא לאו רבי יהודה היא א"ל שבילי בית גילגול קאמרת יהושע י אוהב

ישראל היה עמד ותיקן להם דרכים וסרטיא כל היכא דניחא תשמישתא מסרה

לרבים כל היכא דלא ניחא תשמישתא מסרה ליחיד: כותני' י אחד בור

הרבים ובאר הרבים ובאר היחיד עושין להן פסין אבל לבור היחיד עושין לו

פ"ו מ"ין תוספי דטהרות פ"ו ה"ה, ד) טהרות פ"ו [מ"ו ועם אי העדילין],

כ) שם. ו) ומנחות סה.ו.

רש"ל, ט) רש"ל, י) [עיין

תום' יבמות עת. ד"ה

מוס יכנות ענו. ז. ט חזיתיה], ל) א"נ כיון דלא נפרלה אלא מב' רוחות ולא

ניחא משמישתיה פשיטא

דלרבנן דאמרו לא אתו רבים

מבטלי מחינה דשריא אפי

דברייחה לה משמט היחר טלטול כדאמר עלה לעיל אי

מהתם ה"א ה"מ לזרוק וכו'

מ) א"נ אי עבד יכול לרוז

ן נווקטיינ: ל) [עיין לג: תוס׳ ד״ה חיי

לטלטל.

א"נ מלישנא

לאויו סה טור וש"ע א"ח מיין שני שמה סעיף יד: בג ב מיי פ"כ מהלי שאר אבות הטומאות הלכה

ג: בר ג מייי כ שבת הלכה ל: בה ד מיי שם הלי לא:

רבינו חננאל

אי נימא דהיא כגון מוקצה שאמרנו דחד גיסא . רסולמא [דצור] דצד גבוה, וחד גיסא מחתנא דגר. יו. ביי. ררל ומי חד גיסא מקף לה דיגלת. כל העולם כולו מקף ליה אוקייאנוס. פי׳ (בחר א׳ מוחים) [בחר אלמוחיט]. דילמא מעלות שהן מוקצין [אין חייבין] עליהז משום רשות הרבים. קרקפנא, כלומר ז גדולה, מבין . העמודין של בית המדרש יוחנן זו השמועה. וכן . א״ר אבהו וא׳ רבי יוחנז מעלות שבארץ ישראל, כגון תל שהוא מוקצה וכיוצא בו. ומורדות כגוז בהן, אין חייבין עליהן משום רשות הרבים לפי שאינו כדיגלי מדבר. שהיו . העגלות מהלכין בהן, והיו הדרכים משויז בלא רצפיז , ------ובלא נקעין ובלא פתחים בעא מינה רחבה מרבה תל המתלקט עשרה טפחים גובה מתוך ד' אמות . ורבים בוקעין בו, כלומר עוברין ושבין על גבי ההוא מהו. אליבא דרבנן דפטרי בפסין אע"ג דפסקי להו רבים. לא י פסקי לוה דבים, לא תיבעי לך, דהא לא חיישינן להפסקה ורשות היחיד היא. כי תיבעי לך אליבא דר׳ יהוד׳ דאמר יסלקנה לצדדין דהפסקה מבטלת למחיצות, מאי. התם בפסין דניחא תשמישתיהו אמרינן דהפסקא מבטלת . דשו בה רבים. ישו בה רבים, לפיכך היא כרשות הרבים. אבל היכא דלא ניחא לפיכן היא כו שחת הובים. אבל היכא דלא ניחא תשמישתיה אפי׳ אי אפסקוה אמרינן בטלה דעתיה. ואסיקנא הפסקת ורבים] (דר׳) [לר׳] יהוד׳ לא ניחא תשמישתיה אלא עוליז לאותו התל ולכל נולין לאוונו וווגל ולכל (מוציא) [כיוצא] בו בחבל, וכן אפי׳ מעלות של בית חורון. ומותבינן עליה מיהא חצר שהרבים נכנסין בו בצד זו ויוצאין בצד אחר כנגדו רשות היחיד לטומאה, שספק נגע בה ספק לא נגע בה טהור. לן ספק טומאה ת היחיד טמא, ברשות הרבים טהור. בושחת הובים טחור. מאי לאו ר' יהודה היא וקתני רשות היחיד לשבת. ידחינז לא רבנז היא מבואות המפולשיו לבורות שיחין ומערות וכו'. פי' כגון שיש חוץ למבוי בור

אילימא משום דמקיף סולמא דצור. הוה מני לאקשויי מר׳ יוחנן גופיה דאמר לעיל ירושלים אלמלא דלתותיה

נעולות בלילה חייבין עליה משום רה"ר ושמא התם הוי אליבא דר" יהודה דאית ליה דאתו רבים ומבטלי מחיצה והכא אליבא דרבנן: דילמא מעלות ומורדות קאמרת.

ודווקא בארץ ישראל כדמפרש טעמא בסמוך יהושע אוהב ישראל היה אבל בחולה לארץ חייב ואליבא דר׳ יהודה אבל לרבנן אפי׳ בחולה לארץ פטור דלא אתו רבים ומבטלי מחיצה וחימה דלרבנו כל ארן ישראל תעשה רה"י ע"י סולמא דלור ומחתנא דגדר ובבל נמי דמקיף לה דיגלת ולא אתו רבים ומבטלי מחילתן ולר' יוחנן דאמר בפרק הדר (לקמן ד' סו:) קרפף יותר מבית סאתים שלא הוקף לדירה אפי׳ כור ואפי׳ כוריים הזורק לתוכו חייב והוא הדין אפי׳ לאלף כורים דמה שיעור יהיה וי"ל דמחילה שאינה עשויה בידי אדם לא חשיבא מחילה כולי האי ואפי׳ רבנן מודו דאתו רבים ומבטלי מחילה: קרקפנא חזיתיה לרישך. רישך היינו רבה שהיה רבו

של אביי והוי כמו רישך בקרירי ורישה דרישך בחמימי (שבת ד' נה.) ומצינו שהלך רבה לארץ ישראל ללמוד תורה לפני ר' יוחנן בסוף פרק שני דייני גזירות (כתובות ד' קית.) אבל אביי עלמו לא מלינו שהלך ללמוד תורה שם ש [ועוד שלא ראה אביי את ר' יוחנן אבל רבה תלמידו של רבי יומנן הוהן י: תל המתלקם בוי. לא הוה שמיע ליה הא דא"ר יוחנן מעלות ומורדות שבארץ ישראל כו אבל בחולה לארץ חייבין:

מני אילימא רבנן. וח״ת לימח לעולם רבנן וקמשמע לן דאפילו לטלטל שרי דמפסי ביראות לא שמעינן דבעולי רגלים הקילו וי"ל דעדיפא קא משני י:

אלא לאו ר' יהודה. וא"ת ולוקמא כגון שיש שתי מחילות גמורות דבההיא ודאי מודה ר' יהודה וי"ל דע"כ בשנפרלה מד' רוחות דאי בנפרלה מב' רוחות מאי איריא דלא ניחא תשמישתיה אפי׳ ניחא תשמישתיה נמי כדפריך לרבנן: תא שמע מבואות המפולשות.

במסכת טהרות (פ"ו מ"ו) גרסי׳ בגיתות והיינו בורות שתחת הגיתות פי' רבינו חננאל וכגון שהבור רחוק מן הכותל ג' טפחים מכל לד והולכין דרך כאן וכאן וקא משמע לן

מחיצה גבוה י' מפחים דברי ר' עקיבא ר' יהודה בן בבא אומר י אין עושין פסין אלא לבאר הרבים בלבד י ולשאר עושין חגורה גבוה עשרה מפחים: דאפי׳ הכי לא בטלי מחיצה דאי בור הולך מכוחל לכוחל פשיטא דהוי רה"י והא דנקט בור ולא נקט מחיצה מופלגת ג' מן הכוחל משום דבבור הוי חדוש טפי דאע"ג שרשות הרבים נמי מהלכת בתוכו אפי׳ הכי הוי רשות היחיד לשבת: ואיזהן שבידי בית גדגוד בו'. ואם תאמר והא ע"כ שבילי בית גלגול היו מחלקטים עשרה מתוך ארבע הואיל והוי רשות היחיד לשבת וא"כ מה לריך הכא לאתויי דר" ינאי ועוד קשיא דאמאי לא משני רשות הרבים לטומאה אינטריכא ליה כדמשני לעיל ויש לומר דמשום הכי מייתי מדר׳ ינאי דמשמע דעיקר חידושא הוי שהוא רשות היחיד לשבת מדלא אמרינן אפילו אין העבד יכול לרוך כו' אפ"ה הוי רשות הרבים ואם תאמר ולמה לי אין העבד יכול לרוך אפי' יכול נמי הוי רשות היחיד כיון שממלקט עשרה מחוך ארבע ויש לומר דבעינן שלא יהא ניחא תשמישתיה שלא יהא עשוי כעין מדרגה דלא תהוי מחילתא נדרסת דאמר בפרק כל גגות (לקמן ד' פט:) לי דלא הויא מחילתא: מי יהושע אוהב ישראל היה. דוקא שבילי בית גלגול דלא ניחא תשמישתיה כלל כדמפרש ר' ינאי שאין העבד יכול לרוך אבל מבוי

מפולש לבורות וחלר שרבים נכנסים לה בזו ויולאין בזו הוי רה"ר לר"י אע"ג דהוו של יחיד הואיל וניחא חשמישתיה וראוי למוסרו לרבים הוו רה״ר לר׳ יהודה ע״י בקיעת רבים ולהכי לא קאמר אלא דמשמע דלריך עדיין לשנויא דלעיל: הגורה. פירוש מחיצה:

ים [לעלות בו לא"י והוא גבוה י' טפחים:] ומחסנא. מורד יי [חריץ עמוק י׳ טפחים ורחב ד׳ סביב א״י מאידך גיסא] והוי לה מחילה ונהי דאסור לטלטולי מדרבנן מיהו לאו רה"ר דאורייתא היא לאחיובי עליה: מעלות ומורדות שבה האמרת. שאין חייבין עליהם משום

לה"ר דלא ניחא דריסה דידהו ולא הוי רה"ר: קרקפנא. בעל הגולגולת כלומר אדם חשוב: עמודי. של בית מדרש של ר' יוחנן: שחינן כדגלי מדבר. דארן חלקה היתה שהענן משוה אותה: ואפי׳ עולין לו בחבל. בעים הים ורחבה החמר לה: מעלות בים מרון. זקופין מאד ומעלה קלרה ומהלכין בה בזה אחר זה ולא שנים יחד כדאמרי' בר"ה (ד' יח.) כבני מרון כמעלות בית מרון: הלר שהרבים נכנסין לה. דרך פתחים או פרלות של עשר: דלה ניחה משמישתי׳. לרבים לדריסה שהפתחין קלרין וגידודין יש באסקופה ופשיטא דלא מבטלה בקיעת רבים למחילות: אלא לאו ר' יהודה. ואשמעי' דהיכא דלא ניחא תשמישתיה מודי: בבורות סלקא דעתך. היכי הוי מבוי בתוך הבור: לבורות. שיש בור בראשו אחל ובשפה בין: אחת קלרה מהלכין שם עד שעוברין: שבילי בים גילגול. מעלה גבוהה וזקופה היא בארך ישראל: יהושע אוהב ישראל היה. ובמעלות ומורדות דארן ישראל מודינא לך דאין חייבין עליהן וכי אמינא לך דחייבין בשאר ארצות קאמינא: בזתגר' בור הרבים. אי פסקי מיא מדכרי אהדדי: באר היחיד. נמי שרי דהא לא פסקי מיא: לבאר הרבים. דאיכא תרתי למעליותא: הגורה. היקף של חבלים:

כו ל הי עבר יכול לחן הוה ניחא תשמישתיה ואחו רבים ומבטלי מחילתא לרבי יהודה ולא מסרה ליחיד הגהות הב"ח (מ) גם' ויולאין כזו רשות לשבת ורשות ורבים לטומאה (ב) רש"י ד"ה לבורות וכו׳ ובשפה קלרה כל"ל ותיכת אחת נמחק:

מוסף רש"י

רה"ר לטומאה. וספיקא טהור, דהא ספק טומאה ובסוטה מסוטה גמרינן לאו מקום בכי האי חור י**חוד וסתירה הוא** (לעיל ת). אחד בור הרבים. חי פסקי מיא מדכרי אהדדי ולא מטלטלי התם (לעיל יח.)**. בור.** מכונסים (שם). באר. מים מיים (חוח).

רבינו חננאל (המשך) או שיח כו׳ שנכנסין למבוי האחר למלאות מים מז פני המבוי. רשות היחיד י בב.. לטומאה. [וכגון שהבור רחוק מז הכותל ג' טפחים מכל צד והולכין דרך כאן וכאן]. פי׳ שביל מקום מעבר צר כדמתרגמי׳ במשעול הכרמים בשביל כרמיא, [ופי׳] משעול מש עול כלומר איז זה יכול . ליכנס עד שיצא חבירו. כלומר אין מכיל המעבר (שם) [שני] בני אדם. חמשה ומחיצה חמשה, ואמרי דבי ר' ינאי כל שאין העובר יכול ליטול סאה של חיטין וירוץ לפני סרדיוט זהו שביל בית (ד)גדגד⁶). כל[ומר] מקום צר. ופרקינן יהושע אוהב היה לישראל ותיקן להם דרכים וסרטאות, כל היכא דניחא תשמישתיה מסרה לרבים. וכל היכא דלא ניחא תשמישתיה לא מסרה לרבים. ר׳ יהוד' בן בבא אומר יהודי בן בבא אומר אין עושין פסין אלא לבור ברשות הרבים בלבד.